

Molt amiga de les seves amigues

El Born CCM convida Pessarrodona, Riera i Cabré per parlar de Montserrat Roig

Els records són feixucs, a vegades. I més si parlem de malalties, persones que ja no hi són, guerres, dolor. Hi ha coses que, diguem-ho clar, no les volem recordar sols. Però fer memòria amb amigues pot arribar a ser un bàlsam: te'n recordes quan? I aquell dia que?

Les escriptores Marta Pessarrodona, Carme Riera i Maria Àngels Cabré es reuneixen amb la periodista Ariadna Oltra al centre cultural del Born dins el cicle de xerrades (<http://elbornculturairememoria.barcelona.cat/activitat/montserrat-roig-1977-memoria-i-utopia/>) de l'exposició *Montserrat Roig. Memòria i utopia* (<http://www.catorze.cat/noticia/8464/recuperant/montserrat/roig>). Es troben per fer memòria i preservar-la, que era un dels objectius de Montserrat Roig, o de la Montse, com l'anomenen elles.

Riera defineix la Montserrat com una persona vital, simpàtica, valenta, llesta, divertida, extraordinàriament viva. Compromesa amb la vida i amb les dones especialment. I amb molt sentit de l'humor, apunta Pilar Aymerich des del públic. "Era una d'aquelles persones que vol fer un món millor, saps?" I, sobretot, seductora: sabia com fer-ho per fer les millors entrevistes.

Oltra els hi pregunta què vol reivindicar ben bé la Montserrat amb la seva literatura. Roig escrivia sobre el que coneixia: "Quan vaig veure que no podia canviar la realitat, vaig decidir d'escriure-la". Per això parlava de les dones, de la postguerra, la Transició i de la vida que l'envoltava. Un clar exemple és el lloc on situava les novel·les: Barcelona i l'Eixample, on ella va créixer, sempre són presents.

Riera diu que, l'any 1986, quan finalment es van fer amigues, es van prometre que no parlarien mai malament l'una de l'altra. La Montserrat era molt amiga de les seves amigues. En recordem

més les dones que no pas els homes perquè li interessava explicar les seves vides, per això hi ha dones que van sortint en diferents novel·les seves. Les dones com a personatge col·lectiu, l'amistat i la seva evolució al llarg del segle vint.

"Rodoreda i Roig em preguntaven l'una per l'altra", diu Pessarrodona. Les tres parlen de l'escriptora i periodista recordant moments amb ella, el seu inici amb Maria Aurèlia Campany i el seu recorregut. I el seu final, la mentida: el seu entorn li va voler amagar que es moria. I com amb el temps s'han adonat que, potser, ella ja ho sabia i els va protegir de la seva mort.